

Hanna Kraan

Ik ben Krik, Krik ben ik

met illustraties van Mies van Hout

Lenniscaat Rotterdam

Deze bundel bevat alle verhalen uit de boeken:

Krik

Domper, Krik en Melle

De tuin van Krik

Van Hanna Kraan verschenen bij Lemniscaat ook de boeken over de boze heks.

Derde druk, 2016

© tekst Hanna Kraan 2005, 2006, 2010

© illustraties Mies van Hout 2011

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Rotterdam Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2011

ISBN 978 90 477 0387 7

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lithografie: Pixel-it, Zutphen

Druk en bindwerk: Deckers Snoeck, Gent, België

Inhoud

De tuin	11	Het bootje	92
Melle	14	Krikspelletje	97
De fietsbel	18	Lang zal ze leven	100
Eieren	25	Waar is Domper?	105
Feestje	31	Ruzie	108
Bezoek	34	Pannenkoek	113
De waslijn	38	Vakantie	117
Spelletje	42		
De tekening	47	De tuin	120
Rook	50	Nootjes	124
Koorts	54	Hop hop hop	128
Een boom met lichtjes	59	Mist	133
Oud en Nieuw	63	Melle heeft geen stem	136
		De ring	139
Domper laat de tuin zien	70	Droom	144
De rode bal	72	Krik wil spelen	147
Sneeuw	76	De tuinslang	151
Raadsels	80	Het boek	154
Tuinieren	83	De bordjes	158
Een lied voor Melle	88	Vrienden	162

De tuin

Krik sprong van boom tot boom tot boom. Na heel veel bomen rustte hij uit op een tak en keek naar beneden. Daar, tussen de stammen, zag hij een groen hek. 'Raar,' zei Krik. 'Wie zet er nou een hek in het bos?' Hij schommelde op de tak en zong:

*'Wat raar, wat gek
daar staat een hek.'*

Toen sprong hij naar de volgende boom, aan de andere kant van het hek. 'Een eekhoorn hou je niet tegen,' zei hij trots. 'Een eekhoorn gaat gewoon bovenlangs.' Twee bomen verder bleef hij staan. 'Hee, het bos houdt op.' Hij zag een grasveld en bloemen en een vijver. En achter het grasveld een wit huis met groene luiken. 'Een tuin! Daarom staat er een hek. Nou snap ik het.' Krik ging op het puntje van een tak zitten en keek naar het huis. Het zag er verlaten uit. Alle luiken waren dicht. 'Een leeg huis. Dat kan geen kwaad. Dan kan ik wel even in de tuin kijken.'

Krik gleed langs de stam naar beneden en liep de tuin in. 'Wat een mooie tuin. En vlakbij het bos. Hier wil ik wel wonen.' Hij huppelde terug naar de boom. In de schaduw van de takken lag een grote steen. 'Maar dat is handig. Daar kun je op zitten.' Krik klom op de steen en hij zong:

*'Hier zit Krik
helemaal alleen
op een grote steen.'*

Onder de steen rommelde iets. Een deur knarste open en een krakende stem riep: 'Hee! Wat moet dat daar, op het dak?' Geschrokken keek Krik naar beneden. Een donkere pad, vol plooiën en rimpels, stond voor de steen. Hij schudde zijn vuist. 'Eraf jij! Van mijn huis af!' 'Huis?' vroeg Krik. 'Is dit een huis? Ik dacht, dat het een zitsteen was.' 'Geen zitsteen,' kraakte de pad. 'Een woonsteen. De steen van Domper.' Krik sprong op de grond. 'Wie is Domper?' 'Ik ben Domper. En wie ben jij?' Krik sprong op en neer en zong:

*'Ik ben Krik
Krik ben ik
ik ben Krik
Krik ben ik.'*

‘Ja ja, nou weet ik het wel,’ bromde de pad. ‘Als je maar van mijn steen afblijft.’ Hij ging naar binnen. Met een klap viel de deur achter hem dicht.

Krik liep naar de boom en keek omhoog. ‘Dit zou een goeie woonboom zijn. Hoog en groot, met sterke takken.’

Hij klopte tegen de stam.

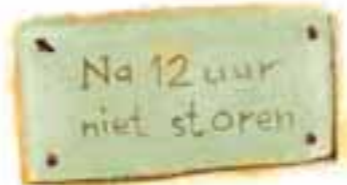
‘Woont hier iemand?’ riep hij naar boven. Alles bleef stil. Alleen de blaadjes ritselden. ‘Toch maar even vragen. Voor alle zekerheid.’

Krik liep weer naar de steen van Domper. Hij wilde kloppen, maar toen zag hij twee bordjes, naast de deur.

Op het bovenste bordje stond:

Op het onderste bordje stond:

Krik aarzelde. Hij keek om zich heen, maar hij zag niemand anders in de tuin. Hij haalde diep adem en klopte.

Hij hoorde slepende voetstappen, gemopper dat dichterbij kwam, en daar was Domper weer. Hij wees naar de bordjes.

‘Kun je niet lezen?’

‘Jawel,’ zei Krik gauw. ‘Maar ik kom niet storen, ik kom iets vragen.’

‘Wat dan?’

‘Woont er iemand in deze boom hier?’

‘Nee,’ zei Domper kort. ‘Boom ernaast wel. Daar woont een merel. Herrieschopper. Bah. Maar hier woont niemand.’

Krik danste heen en weer.

‘Eindelijk! Dan kom ik hier wonen!’

‘Hier?’ kraakte de pad. ‘Waarom? Heb je geen huis?’

Krik stond stil. ‘Mijn huis is weg. Ik woonde daar, in het bos. Maar toen kwamen er mannen met een zaag.’

Domper schrok. ‘Boom omgezaagd?’

‘Ja,’ zei Krik treurig. ‘Helemaal weg. Ik zoek al dagen een ander huis. Maar overal woont al iemand.’

‘O,’ zei Domper. ‘Nou ja. In dat geval... Als je maar geen herrie schopt.’

Hij draaide zich om en ging naar binnen.

Krik holde naar de boom en klom erin.

‘Een echte Krikboom,’ zei hij tevreden.

‘Mooi en groot en helemaal van mij.’

Hij hoorde iets, in de tuin. Hij duwde een paar bladeren opzij om te kijken. Toen schrok hij zo, dat hij zich aan de tak moest vasthouden.

De luiken van het huis waren open en daar ging de tuindeur ook open. Een

jongen en een meisje holden naar buiten. ‘Wat is het gras hoog geworden,’ riep het meisje.

‘Ja, natuurlijk,’ zei de jongen. ‘Dat is de hele vakantie niet gemaaid.’

‘Helpen jullie de auto uitladen?’ vroeg een man vanuit de deuropening.

De kinderen holden weg.

Krik staarde lang naar het huis. Toen zuchtte hij diep en klom langzaam naar beneden. Met gebogen hoofd liep hij naar de steen van Domper. Hij keek naar de bordjes naast de deur, haalde zijn schouders op en klopte.

‘Domper!’ riep hij. ‘Ik kom niet storen. Ik kom afscheid nemen.’

De deur ging open.

‘Afscheid?’ kraakte Domper. ‘Je bent er net.’

‘Ja,’ zuchtte Krik. ‘Maar er wonen mensen in het huis.’

‘Nou en?’

‘Mensen zijn gevaarlijk. Die hebben een zaag.’

Domper schudde zijn hoofd. ‘Deze niet.’

‘Zagen ze geen bomen om?’

‘Nee. Nooit.’

Krik keek weifelend naar het huis.

‘’s Winters strooien ze brood,’ vertelde Domper. ‘En ze hangen nootjes op.’

Krik maakte een sprongetje. ‘Nootjes?’

‘Nootjes,’ knikte Domper. ‘Nootjes in een netje.’

‘Dan zijn we burens,’ zei Krik. ‘Ik blijf!’

Melle

Krik werd wakker van schallend gezang. Hij rekte zich uit en ging kijken. Een paar takken hoger zat een merel. Schallend zong hij:

*'Hier zing ik mijn hoogste lied
voor de kikker in het riet.
Voor de krekel en de mier
zing ik mijn liedje hier.'*

Krik klapte. De merel keek waar het geluid vandaan kwam en maakte een buiging. 'Mooi,' riep Krik en hij klom naar hem toe. 'En zo hard.' De merel knikte. 'Ik ben een groot zanger. Uit een familie van grote zangers. Mijn vader was zanger, mijn grootvader was zanger, mijn overgrootvader was...'. Hij hield op en keek Krik onderzoekend aan. 'Wie ben jij? Ik heb je nog nooit gezien.' Krik sprong op en neer op de tak en zong schel:

*'Ik ben Krik
Krik ben ik
ik ben Krik
Krik...'*

'Ja, ik hoor je wel,' zei de merel ongeduldig. 'Jij bent Krik.'
'En wie ben jij?'
De merel keek beledigd. 'Wéét je niet, wie ik ben?'
'Nee.'
'Maar iedereen weet wie ik ben. Je hebt toch wel eens van Melle Merel gehoord?'
'Nee. Wat is een mellemerel?'
'Ik ben Melle Merel.'
'O, dat is een naam,' zei Krik. 'Ik dacht, dat het een soort merel was.'
'Melle is een naam, ja. Mijn vader heette Melle, mijn grootvader heette Melle, mijn overgrootvader...'
'Ik zal het onthouden,' zei Krik vlug. Melle ging een takje hoger zitten.
'Waar kom jij vandaan?'
'Uit het bos,' wees Krik. 'Daar helemaal.'
'Daarom had je nog nooit van me gehoord,' zei Melle opgelucht, en hij kwam weer naast Krik zitten. 'Wat doe je in mijn tuin?'
'Jouw tuin? Ik dacht, dat het de tuin van die mensen daar was.'
'Dat denken ze,' grinnikte Melle. 'En ze mogen er wel in, hoor. Maar ik woon hier, dus de tuin is van mij.'
'Dan is hij ook van mij,' riep Krik. 'Want ik woon hier ook.'
'Waar woon je dan?'
'Hier, in deze boom. Sinds gisteren.'
'O.' Melle schuifelde heen en weer op de

tak. 'Ik woon hiernaast. Maar hier zit ik vaak te zingen.'
'Mag best,' zei Krik. 'Ik zing ook vaak. Ik zing Krikliedjes. Wil je er eentje horen?' En meteen zong hij schel:

*'Een walnoot is geen hazelnoot
een eik is geen kastanje
een beukenootje is niet groot
en rood is niet oranje.'*

Melle schoof een stukje naar achteren. 'Dat was nou een Krikliedje. Hoe vond je het?'
'Hard,' zei Melle. 'Maar ik zing nog harder, want ik ben een merel.'
Hij haalde diep adem en zong:

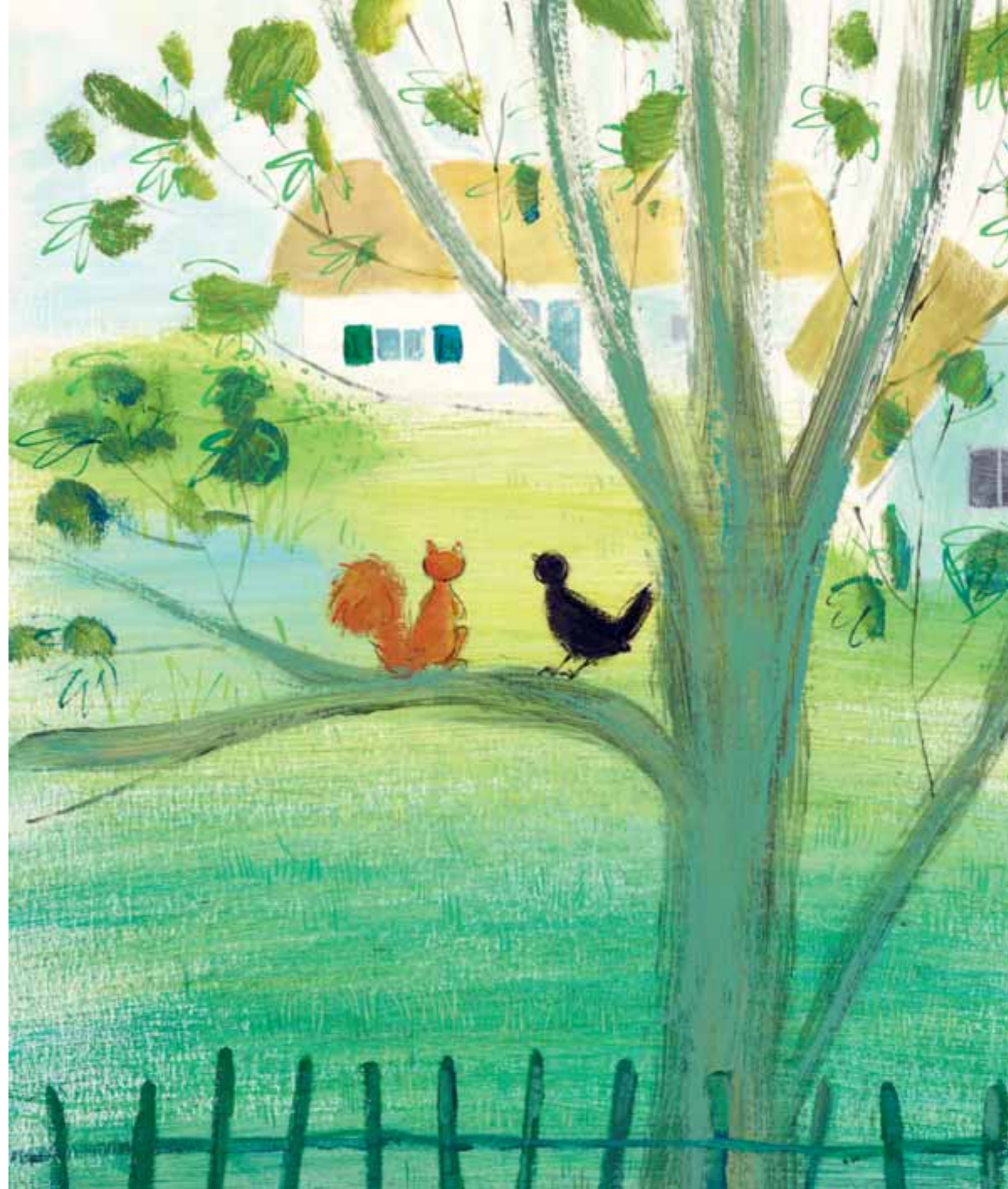
*'Ik ben Melle Merel
een merelkerel
ik ben Melle Merel
en ik zing altijd.'*

'Stil!' riep een zware, krakende stem van beneden.
Krik schrok zo, dat hij bijna van de tak afviel.
Domper stond voor zijn steen en schudde zijn vuist.
'Schreeuwlelijk! Hou op met dat kabaal! Nu meteen!'
'Kabaal?' riep Melle verontwaardigd. 'Jij altijd. Jij weet niet, wat mooi is, jij.'
Krik zwaaide. 'Hoi Domper. Dit is een goeie boom, joh. Ik ben al helemaal gewend.'
'Wat? Wat?' mompelde Domper. 'O, ben jij het. Gewend. Mooi zo.'
En hij verdween in zijn steen.
'Ken je hem al?' vroeg Melle.
'Ja. Ik ging per ongeluk op zijn steen zitten.'
'Net goed,' grinnikte Melle. 'Domper is een zeurpad. Altijd mopperen, altijd brommen. Waarom dacht je, dat deze boom leeg stond?'

Hij wilde wegvliegen.
'Wacht even,' zei Krik. 'De mensen van het huis, zijn die gevaarlijk?'
'Welnee. Ze komen wel in de tuin, maar je hebt geen last van ze. Heb je ze al gezien?'
'Ik heb twee kinderen gezien...'
'Petje en Staartje,' knikte Melle.
'Heten ze zo?'
'Zo noem ik ze. Petje heeft vaak een petje op en Staartje heeft een paardenstaart.'
'Die dus. En een meneer.'
'Dat is geen meneer,' zei Melle gewichtig.
'Dat is een keizer.'
'Echt waar? Hoe weet je dat?'
'Staat op de voordeur. Op een bordje. M. Keizer, staat er.'
'Wat betekent die M?'
'Weet ik veel. Machtige Keizer, misschien.'
Krik keek naar het huis. 'Raar. Een keizer woont toch in een paleis?'
'Ja, hoor eens,' zei Melle ongeduldig. 'Ik weet ook niet hoe dat zit. Maar hij is de keizer en de moeder is de keizerin.'
'Die ken ik nog niet.'
'Dan haal ik haar wel even.'
Melle vloog naar de tuindeur en tikte met zijn snavel tegen het glas. Hij wachtte even en tikte nog eens. Toen vloog hij terug naar Krik.
De deur ging open.
'Daar heb je haar,' fluisterde Melle.
De keizerin kwam naar buiten, met Petje.

'Ik zie niemand,' zei ze. 'Maar ik hoorde toch duidelijk, dat er iemand tegen de deur tikte.'
'Ik hoorde het ook,' zei Petje.
De keizerin keek naast het huis.
'Niemand. Nou, dan zal het wel een takje geweest zijn.'
Ze gingen weer naar binnen.
'Zie je wel?' zei Melle. 'Aardige mensen.'
'Hangen ze echt nootjes op, in de winter?' vroeg Krik.
Melle knikte. 'Nootjes. En vette bollen met pitjes.'
Hij sloeg zijn vleugels uit.
'Ik ga weer naar mijn eigen boom. Als er wat is, dan roep je me maar. We zijn tenslotte burenen.'
'Ja,' zei Krik. 'En Domper ook.'
'Domper,' bromde Melle. 'Die mag je voor 12 uur niet storen en na 12 uur niet storen. Aan Domper heb je niks.' En hij vloog weg.
Krik keek naar beneden. Domper was weer buiten. Hij zat voor zijn steen in de zon.
'Domper!' riep Krik. 'Ik wil niet storen, maar we zijn toch burenen?'
'Tja,' zuchtte Domper.
Krik ging aan de tak hangen en hij zong:

*'Wij zijn burenen
we helpen elkaar.
Als er wat is
dan roep je me maar.'*

De fietsbel

Pring! Ringeling!

Krik holde naar het puntje van de tak.

‘Wat is dat?’

‘Fietsbel,’ zei Melle. ‘Petje komt thuis.’

Petje fietste langs het huis de tuin in. Hij zette zijn fiets tegen de schuur en haalde een rode bal uit de fietstas. Stuiterend met de bal liep hij naar het huis.

Krik ging aan de tak hangen om beter te kijken.

‘Hoe zou dat zijn, op een fiets rijden?’

‘Geen idee,’ gaapte Melle.

‘Waar zit die bel?’

‘Daar. Dat ronde ding, op het stuur. Dan weten ze, dat je eraan komt. Zal ik je mijn nieuwe lied laten horen?’

Er kwam geen antwoord. De tak van Krik was leeg.

‘Krik?’ riep Melle. ‘Waar zit je?’

‘Hier!’ hoorde hij uit de tuin. Krik zat op het stuur van de fiets.

‘Wat doe jij nou?’

‘Even van dichtbij bekijken. Dat mag toch wel?’

Krik gaf een klap op de bel.

Pling!

‘Je moet tegen dat oortje duwen, aan de zijkant,’ wees Melle.

Krik duwde. ‘Dat lukt niet.’

Hij ging aan de andere kant staan en trok. Prrring!

‘Zwaar,’ pufte Krik. ‘Slaan gaat beter.’

Hij sprong op de grond, raapte een takje op en klom weer op het stuur. Met het takje sloeg hij op de bel.

Pling! Pling! Plingeling!

Melle hield zijn oren dicht. ‘Hou op. Straks horen ze je.’

Pling! Pling!

Domper stampte zijn steen uit en zwaaide met zijn vuist.

‘Laat dat! Hou op met die herrie!’

Maar Krik hoorde hem niet. Hij sloeg op de bel en hij zong:

*Ring ting
laat me door.
Ting ting
ik ga voor.’*

Achter zijn rug ging de tuindeur open.

Petje en de keizerin kwamen naar buiten. Melle floot zo hard hij kon. ‘Krik! Kijk uit!’

‘Wat is er?’ Krik keek om. ‘O!’

Hij sprong op het zadel en dook in de fietstas.

‘Ik hoorde toch een fietsbel,’ zei de keizerin.

‘Ik ook,’ zei Petje. ‘Maar er is niemand in de tuin.’

‘Waarom staat je fiets nog buiten?’

Petje haalde zijn schouders op. ‘Ik zet hem zo wel binnen.’

‘Doe het meteen maar. Dan kan er niemand aan zitten.’

De keizerin liep naar de schuur en deed de deur open.

Petje reed de fiets naar binnen.

‘En de deur op slot,’ zei de keizerin.

Petje haalde een sleutel uit zijn zak en draaide de deur op slot. Toen liep hij achter de keizerin aan naar huis.

Melle vloog naar de schuur en tikte met zijn snavel tegen het raam.

‘Krik! Waar zit je?’

Daar was Krik, aan de andere kant van het glas.

‘Help! De deur is dicht! Kun jij hem openkrijgen?’

‘Nee,’ zei Melle. ‘Die zit op slot.’

Krik sloeg met zijn vuisten tegen het glas.

‘Help! Ik wil eruit!’

‘Rustig maar,’ zei Melle. ‘Ik ga hulp halen. Zo terug.’

Hij fladderde de tuin door en riep zo hard hij kon:

‘Krik zit in de schuur! Kom helpen! Help Krik!’

Hij keek om zich heen. Er kwam niemand.

‘Krik zit in de schuur! Kom helpen...’

‘We hebben je wel gehoord,’ kraste een ekster.

‘Kom dan helpen!’

‘Hoe? Ik krijg die deur niet open en de andere dieren ook niet.’

En de ekster vloog weg.

Melle fladderde zenuwachtig rond.

‘Wie helpt er mee? Wie heeft er een idee?’

‘Hou je mond!’ snauwde een krakerige stem. Domper kwam zijn steen uit en keek boos naar boven.

‘Die herrie altijd! Eerst die bel en nou jij weer.’

Melle vloog naar hem toe.
'Hoor je niet, wat ik zeg? We moeten Krik redden.'
'Krik?'
'Ja. Hij zit opgesloten in de schuur.'
'Wat?' Domper werd bleek. 'Hoe komt hij daar?'
'Hij zat op de fiets en die werd in de schuur gezet. En nou is de deur dicht. Op slot.'
'Op slot,' mompelde Domper.
'Verschrikkelijk. We moeten iets doen.'
'Ja, maar wat? Wij krijgen die deur niet open.'
Domper dacht diep na.
'De mensen wel,' zei hij tenslotte. 'We moeten de mensen waarschuwen.'
'Hoe? Die verstaan ons niet. Die snappen nooit wat.'
Domper kneep zijn ogen dicht en mompelde iets.
'Wat zeg je?' vroeg Melle.
'Idee,' mompelde Domper. 'Wacht even. Zo terug.'
Hij verdween in zijn steen.
Melle vloog naar de schuur en tikte tegen de ruit.
'Moed houden, Krik. Domper heeft een idee.'
'Wat dan?' vroeg Krik met zijn neus tegen het glas.
'Weet ik niet, maar...'
De rode bal stuiterde door de tuin.
Melle keek om. 'Daar is Petje weer. Die heeft de sleutel!'

Hij vloog naar Petje en fladderde om zijn hoofd.
'Doe de schuurdeur open! Er moet iemand uit!'
Petje keek naar hem. 'Wat is er met jou? Wil je brood?'
'Nee! Deur opendoen! Dat zeg ik toch?'
Melle vloog naar de schuur en wees naar de deur.
'Hier. Kom dan!'
Maar Petje was alweer aan het voetballen.
'Stom joch,' zuchtte Melle.
Toen kwam er een helder geluid uit de schuur.
Pling!
Petje bleef staan.
Pling! Plingpling!
Petje rende naar de schuur en keek door het raampje.
Het bleef stil.
Petje draaide zich om en liep terug naar de bal.
Pling! Plingeling!
Met een paar stappen was Petje weer bij de schuur. Hij pakte de sleutel uit zijn zak en maakte de deur open.
Meteen schoot er iets roods langs zijn vooten.
'Krik!' juichte Melle en hij vloog achter hem aan.
Krik holde naar zijn boom en klom tot in de top.
'Poe!' pufte hij. 'Ik ben eruit!'
Melle gaf hem een klap op zijn schouder.

‘Gelukkig. Ik was al bang, dat je dagen in die schuur zou zitten.’

Beneden in de tuin deed Petje de schuurdeur dicht. Hij pakte de rode bal op en liep langzaam naar huis. Telkens keek hij om naar de schuur.

‘Hij denkt vast, dat het daar spookt,’ gielde Krik.

‘Melle,’ kraakte een deftige stem.

Domper stond voor zijn steen met een stokje in zijn hand.

‘Melle, ik heb een idee om Krik te bevrijden.’

‘Maar Krik is al...’ begon Melle.

Domper kraste met het stokje in de grond.

‘Kijk, ik teken een pijl...’ Hij liep naar voren en begon weer te krassen. ‘En hier nog één, en hier...’

Krik liet zich langs de stam naar beneden glijden en huppelde naar hem toe.

‘Waarvoor zijn die pijlen?’

‘Dan weten de mensen, dat ze naar de schuur moeten en...’

Domper keek op en liet het stokje vallen.

‘Krik!’

Krik pakte hem vast en danste met hem rond.

*‘Ik ben zo blij blij blij
ik ben weer vrij vrij vrij,’*

zong hij.

‘Hoho,’ zei Domper benauwd. ‘Hou op. Duizelig.’

Hij deed een stap achteruit.

‘Hoe ben je uit die schuur gekomen?’

Melle vloog naar beneden.

‘Ik heb Petje naar de schuur gestuurd,’ zei hij gewichtig.

‘Ik sloeg op de bell!’ riep Krik.

‘Ik vloog om zijn hoofd en wees hem de weg,’ vervolgde Melle.

‘En hard dat dat klonk, daar binnen! Hij kwam meteen kijken.’

‘Op mijn aanwijzingen deed hij de deur open en...’

‘En toen rende ik naar buiten! Slim hè?’

Domper veegde met zijn voet de pijlen uit.

‘Heel slim, ja.’

Hij schuifelde terug naar zijn steen.

‘Het is natuurlijk nog slimmer, om niet op een fiets te gaan zitten.’

Eieren

Krik werd wakker, omdat hij iets hoorde. Geritsel, hoorde hij, en het knappen van takjes. Er liep iemand onder zijn boom. Krik keek naar beneden. Het was de keizer. Hij liep van de boom naar het huis en ging naar binnen. De tuin was weer leeg.

‘Wat doet die hier zo vroeg?’ gaapte Krik. ‘Kon zeker niet slapen.’

Hij rekte zich uit en klom naar beneden. Slaperig wandelde hij de tuin in.

‘Wat ligt daar nou?’

Onder een struik lag een ei, in lichtblauw zilverpapier.

‘Raar,’ zei Krik. ‘Wie pakt er nou een ei in?’

Hij peuterde het zilverpapier los.

‘Een bruin ei!’

Krik rook eraan.

‘Maar dit is geen echt ei. Dit ruikt zoet.’

Hij streek het zilverpapier weer glad.

‘Dat moet ik aan Melle laten zien.’

Met het ei onder zijn arm liep hij terug naar zijn boom. Hij wilde net omhoog klimmen, toen hij achter een boomwortel iets geels zag glimmen.

‘Daar ligt er nog één.’

Krik keek van het ene ei naar het andere. Toen klom hij moeizaam met het blauwe

ei naar boven. Hij legde het in zijn huis en ging het gele halen.

‘En dat is twee. Zouden er nog meer liggen?’

Vanaf zijn tak keek hij de tuin rond.

Ja! Daar bij de schuur glinsterde iets. Krik gleed naar beneden en holde naar de schuur.

‘Mis,’ mompelde hij. ‘Gewoon een stukje glas.’

Hij schopte het weg, naar de zijkant van de schuur. Maar daar, net om de hoek, lag wel een ei. Een groen ei.

Krik rolde het weg. Toen hij langs een tuinstoel kwam, zag hij onder de stoel een rood ei. En verderop zag hij er nog meer liggen. Eén voor één sleepte hij de eieren naar boven, zijn boom in. Zachtjes zong hij:

*‘Een rood ei, een groen ei,
zomaar in de tuin,
een blauw ei, een geel ei,
en allemaal zijn ze bruin.’*

Toen hij langzaam en puffend met een roze ei naar boven klom, zat Melle op een tak op hem te wachten.

‘Wat heb je daar?’

‘Pak aan,’ hijgde Krik en hij duwde hem het ei in de handen.

‘Poel!’ Hij ging zitten en veegde zijn voorhoofd af.

‘Een paasei!’ riep Melle. ‘Hoe kom je daar aan?’

‘Gevonden. Ik heb er nog meer. Kijk.’ En Krik wees over zijn schouder naar zijn huis. Dat lag vol met glanzende eieren. Melle fladderde achteruit. ‘Wat heb je nou gedaan?’
‘Ik heb ze meegenomen. Ze lagen zomaar in de tuin.’
‘Daar lagen ze niet zomaar,’ grinnikte Melle. ‘Het is Pasen. Dan verstoppden de mensen paaseieren en dan moeten de kinderen...’
De tuindeur vloog open en de kinderen holden naar buiten.
Petje holde naar de ene kant van de tuin en Staartje naar de andere kant. Ze keken achter de bomen, onder de struiken, in het vogelhuisje, bij de vijver.
‘Wat doen ze?’ vroeg Krik.
‘Ze zoeken eieren,’ legde Melle uit.
Krik sloeg een hand voor zijn mond. ‘Die eieren?’
En hij wees naar zijn huis.
‘Ja,’ zei Melle. ‘Dat hoort bij Pasen. Paaseieren zoeken.’
‘O, o, o,’ zei Krik zachtjes. ‘Dat, dat wist ik niet.’
De keizer kwam naar buiten.
‘Hoeveel hebben jullie er al?’
‘Nog geeneen,’ riep Staartje.
‘Ze zijn er niet,’ riep Petje.
De keizer glimlachte. ‘Ze zijn er wel. Goed zoeken.’
Krik liep handenwringend op zijn tak heen en weer.

Hij hoorde huilen in de tuin.
‘Je hebt helemaal geen eieren verstoppt,’ snikte Staartje.
‘Er ligt niks!’ stampvoette Petje.
‘Jullie kunnen niet zoeken,’ zei de keizer hoofdschuddend. ‘Wacht maar. Ik zal er eentje aanwijzen.’
Met grote stappen liep hij naar de boom van Krik en bukde.
‘Hee...’ mompelde hij. ‘Ik weet toch zeker dat...’
Hij liep naar de schuur. Hij ging op zijn hurken zitten en voelde in het gras.
‘Nou moe!’ riep hij. ‘Hoe kan dat nou? Ik weet zeker, dat ik er hier een heb neergelegd.’
Hij keek onder de tuinstoel.
‘Ze zijn weg! Wie doet dat nou? Wie haalt er nou paaseieren weg?’
Hij keek de tuin rond. Toen pakte hij de kinderen bij de hand.
‘Kom maar. Er zijn er nog een paar over. Dan gaan we die maar verstoppen.’
Met gebogen hoofd gingen ze naar binnen.
Krik holde naar zijn voorraad.
‘Ze moeten terug! Ik ga ze terugleggen!’
Hij pakte een paasei en klauterde zo snel hij kon naar beneden. Hij rolde het ei achter de boomwortel. Snel klom hij weer omhoog.
‘Hier,’ zei Melle en hij gaf hem het roze ei. Krik klom weer omlaag en legde het naast de schuur.

‘Dat gaat veel te langzaam,’ riep hij naar Melle. ‘Help eens mee.’
 Melle hield een ei omhoog. ‘Kun je vangen?’
 Krik holde naar voren, maar hij was net te laat. Het ei viel met een klap in het gras. ‘Het is kapot,’ riep Krik. ‘Niet zo hard gooien.’
 Melle bukte en gooide voorzichtig een geel ei naar beneden.
 ‘Hebbes!’ Krik ving het op en legde het onder de tuinstoel.
 Eén voor één gooide Melle de eieren uit de boom. Krik had net het laatste gevangen, toen de keizerin de tuin in kwam, met een mandje.
 Krik holde weg. Hij schoof het ei achter de steen van Domper en klom in zijn boom.
 ‘Jullie kunnen niet zoeken!’ riep de keizerin. ‘De tuin ligt vol met eieren. Overal, waar ik iets wil neerleggen, ligt er al een.’
 De keizer en de kinderen renden naar buiten.
 ‘Kom gauw kijken!’ riep Melle. ‘Kan je lachen!’
 Krik ging naast hem op de tak zitten.
 ‘Ik heb er een!’ juichte Petje.
 ‘Ik heb er al twee!’ gilte Staartje.
 ‘Ik ook!’
 ‘En dat is drie!’
 Krik danste op de tak.
 ‘Daar! Daar!’ riep hij en hij wees naar een struik.

De keizer liep langzaam over het gras. Hij bukte en raapte het kapotte ei op. Diep in gedachten keek hij ernaar.
 ‘Heb je er eindelijk eentje teruggevonden?’ vroeg de keizerin spottend.
 ‘Dit kan niet,’ zei de keizer. ‘Dit klopt niet. Hoe komt dit ei hier, in het gras?’
 ‘Je hebt er op getrapt.’
 ‘Nee, het was al kapot. Het lijkt wel, of het gevallen is.’
 De keizer keek omhoog.
 Krik dook weg achter Melle.
 ‘Vrolijk Pasen!’ joelde Melle.
 ‘Onzin,’ zei de keizerin. ‘Er vallen toch geen paaseieren uit de bomen? Kom, we gaan koffie drinken.’
 ‘Kijk eens, hoeveel ik er heb,’ zei Petje buiten adem.
 ‘Ik heb er lekker meer,’ zei Staartje.
 Met hun buit verdwenen ze in het huis.
 Krik sprong naar de andere kant van de boom en keek naar beneden.

‘Het laatste ei hebben ze niet gevonden. Dat ligt nog bij de steen van Domper.’
 ‘Dat is dan voor ons,’ zei Melle. ‘Dat hebben we wel verdiend, na al ons werk. En kijk daar eens.’
 Hij wees naar de zijkant van de tuin.
 Tussen de planten glansde blauw zilverpapier. ‘Ze hebben er nog één laten liggen.’
 Hij vloog er naartoe. Krik klom naar beneden.
 ‘Blijf maar,’ riep Melle. ‘Het is alleen het papiertje. Petje heeft al stiekem staan eten.’
 Samen liepen ze naar de steen van Domper.
 ‘Hè?’ zei Krik en hij bleef staan.
 ‘Waar is dat ei van jou gebleven?’ vroeg Melle.
 ‘Het is weg,’ zei Krik. ‘Daar lag het. Maar nu niet meer.’
 ‘Dan hebben ze het toch gevonden.’
 ‘Nee, want daarnet lag het er nog. Ik heb het zelf gezien.’
 Ze liepen om de steen heen.
 ‘Weg,’ zei Melle. ‘Verdwenen.’
 Krik trok hem mee naar de deur.
 ‘We gaan het aan Domper vragen. Misschien weet hij, waar het is.’
 ‘We kunnen het beter aan iemand anders vragen,’ zei Melle en hij wees naar de bordjes VOOR 12 UUR NIET STOREN en NA 12 UUR NIET STOREN.
 Maar Krik klopte al. ‘We storen niet. We zoeken een paasei.’
 In de steen bleef het stil.

‘Hij is er niet,’ zei Melle. ‘Laten we maar weggaan.’
 Krik klopte nog eens. ‘Domper!’
 De deur ging open.
 ‘Jullie storen,’ zei Domper. ‘Ik zit te eten.’
 ‘Heb jij een paasei gezien?’ vroeg Krik. ‘In een oranje papiertje?’
 ‘Paasei?’ mompelde Domper.
 ‘Er zit iets bruins aan je mond,’ zei Melle. Domper veegde gauw zijn mond af.
 ‘Jij hebt het meegenomen!’ riep Krik.
 ‘In beslag genomen,’ zei Domper waardig. ‘Die domme mensen hadden het achter mijn steen verstopt. Ik kon het nog net op tijd weghalen. Voor je het weet, keren ze je steen om.’
 ‘Maar ik had het daar neergelegd,’ zei Krik.
 ‘Jij?’
 ‘Hij had alle eieren uit de tuin naar zijn boom gesleept,’ grinnikte Melle.
 ‘En toen weer eerlijk teruggelegd,’ zei Krik. ‘Op één na, want toen kwamen ze eraan.’
 ‘Hij had nog nooit een paasei gezien,’ legde Melle uit.
 ‘En nog nooit een paasei geproefd,’ zei Krik.
 ‘O,’ mompelde Domper. ‘Op zo’n manier. Tja. In dat geval...’
 Hij zuchtte diep. ‘Wacht even.’
 Hij schuifelde naar binnen en kwam terug met een half paasei.
 ‘Alsjeblieft. Vrolijk Pasen.’

Feestje

Krik lag in bed met zijn handen tegen zijn oren. Maar dat hielp niet. Hij hoorde nog steeds gepraat en gelach en gerinkel.

‘Hoe kan ik zo nou slapen?’ gaapte hij.

‘Hoe laat zou het zijn?’

Nu werd er buiten ook nog gezongen:

‘Lang zal ze leven, lang zal ze leven...’

Hiep hiep hiep, hoera!’

Krik gaf het op. Hij kroop naar buiten en ging op een tak zitten.

De tuin was vol mensen. Ze zaten in een kring op witte stoelen of ze stonden bij elkaar met een glas in hun hand. En maar praten. Het leek wel, of ze allemaal tegelijk praatten.

Ze praatten en lachten zo hard, dat Krik niet merkte, dat er iemand aankwam. Hij schrok, toen een zwarte gestalte naast hem neerstreek.

‘Melle! Ben je ook nog wakker?’

‘Ja,’ zei Melle humeurig. ‘Ik heb nog geen oog dichtgedaan.’

‘Ik ook niet. Wat is er toch aan de hand?’

‘Verjaardag,’ zuchtte Melle. ‘Twee keer per jaar is het hier zo druk. Als de keizer jarig is en als de keizerin jarig is. Maar van de keizer heb je minder last. Dat is in de winter, dan zitten ze binnen.’

In de verte sloeg de torenklok.

‘Elf uur!’ riep Krik. ‘Allemaal naar huis! Bedtijd!’

Maar niemand hoorde hem. Het praten en lachen ging door.

‘Schei maar uit,’ zei Melle. ‘Dit kan nog uren duren. Alleen als het regent, gaan ze naar binnen.’

Twee mensen wandelden pratend de tuin door. Ze hadden allebei een glas in hun hand. Onder de boom van Krik bleven ze staan.

‘Ook dat nog,’ mopperde Melle. ‘Gaan ze hier staan kletsen.’

Krik keek naar beneden.

‘Ik weet iets, om ze weg te krijgen.’

Hij verdween in zijn huis en kwam terug met een handvol noten.

‘Wat ga je doen?’ vroeg Melle.

‘Noten gooien!’

Krik leunde naar voren en liet een nootje los. Het viel naast de mensen op de grond. De mensen merkten het niet, ze praatten gewoon door.

‘Iets meer naar deze kant,’ fluisterde Melle. Splatsj!

‘Hee!’ riep de man beneden. ‘Er valt iets in mijn glas.’

Hij hield het glas omhoog. ‘Een nootje!’

Melle klopte Krik op zijn schouder.

‘Goed gemikt. Mag ik ook eens?’

‘Au!’ riep de vrouw en ze wreef over haar schouder. Ze keek omhoog. Meteen suide er weer een noot naar beneden. Vlak voor haar voeten viel hij op de grond.

‘Kom mee,’ zei de man. ‘We staan hier gevaarlijk.’ En hij trok haar mee naar de anderen.
‘Er vallen noten uit die boom!’ riep hij.
‘Moet je kijken.’
Hij hield zijn glas omhoog.
Er werd gelachen en geroepen.
‘Dat is sterk!’
‘Laat mij ook eens kijken.’
‘Een wonder, dat je glas nog heel is.’
Melle gaf Krik een duw.

‘Heb je nog meer noten?’
‘Waarom?’
Melle kneep zijn ogen half dicht.
‘Ik vraag me af, of je hier vandaan de tafel kunt raken...’
‘Ik heb er nog een heleboel,’ riep Krik en hij rende zijn huis in. Met volle handen kwam hij terug.
‘Hier. Hazelnoten, beukennoten en notendoppen.’
‘De noten naar de tafel en de doppen naar

de mensen,’ zei Melle. ‘Klaar? Daar gaan we.’
Hij slingerde een noot weg.
Tok!
‘Op de tafel!’ riep Melle. ‘In één keer raak!’
Krik gooide ook. Plong!
‘Ja!’ juichte hij. ‘Tegen de fles.’
‘De fles,’ zei Melle. ‘Die wil ik ook raken.’
‘Au!’ riep een man en hij wreef over zijn arm.
‘Dat was niet de bedoeling,’ grinnikte Melle. ‘Geef die doppen maar hier.’
Een vrouw gilte. ‘Er vliegt iets in mijn haar!’
‘Er waait van alles uit die boom,’ zei een zware stem.
‘Hoe kan dat nou? Er is bijna geen wind.’
De keizer liep naar de boom en keek naar boven. Een regen van notendoppen viel op zijn hoofd. Snel deed hij een stap achteruit.
‘Ik ga morgen wel kijken, wat er met die boom aan de hand is. We kunnen nu beter naar binnen gaan, voor er ongelukken gebeuren.’
‘Nog een paar noten,’ fluisterde Melle.
‘Anders denken ze, dat het over is.’
‘Naar binnen, gauw!’ riep een oude dame, en ze hield een leeg dienblad als een schild voor haar hoofd.
Even later was de tuin leeg.
‘Dat is beter,’ zei Melle tevreden. ‘Je

hoort ze nog steeds, maar niet meer zo hard.’
‘Dat was leuk,’ zei Krik. ‘Een nieuw spelletje.’
‘Genoeg gespeeld,’ zei Melle. ‘Aan het werk. Noten ophalen. Anders heb je niets meer te eten.’
Hij vloog naar de tafel en veegde met zijn vleugels de noten bij elkaar.
Krik sprong ook op de tafel. ‘Moet je kijken. Ze hadden al noten. In bakjes.’
‘Neem ook maar mee,’ zei Melle.
Ze graaiden de noten van de tafel en namen ze mee naar de boom.
‘Ziezo,’ zei Melle. ‘Dat is geregeld. Nu kunnen we eindelijk slapen.’
Hij keek opzij. ‘Krik?’
Krik lag languit op een tak. Hij sliep al.

Bezoek

Krik zat op een tak een nootje te eten, toen hij beneden, onder zijn boom, iemand hoorde praten.
‘Mooi weer, ja,’ zei een krakerige stem.
‘Beter dan gisteren.’
Krik keek naar beneden. Daar wandelde Domper.
‘Het hek?’ kraakte hij. ‘Toevallig. Ga ik ook heen. Loop maar mee.’
Krik legde zijn noot neer en sprong een tak lager om beter te kijken. Maar hij zag alleen Domper, en niemand anders. Met wie liep Domper dan te praten?
‘Woont u hier? O, in het bos. Zozo.’
Krik hield het niet meer uit. Hij sprong op de grond.
‘Hoi Domper!’
Domper schrok. ‘Ho! Wat moet dat? Wat... O, ben jij het.’
‘Wat doe je?’
‘Ik wandel,’ zei Domper waardig. ‘Naar het hek. Doe ik elke dag.’
‘Met wie was je aan het praten?’
‘Met niemand. Ik loop alleen, dat zie je toch?’
‘Maar ik hoorde je praten. Over het weer en over het hek. Met iemand die hier niet woont.’
Domper werd rood. ‘Ik praatte niet.’

‘Je praatte wel. Ik heb het zelf gehoord.’
Domper bromde iets en liep verder.
Krik huppelde mee. ‘Praatte je tegen jezelf?’
‘Hmm.’
‘Waarom?’
‘Er was niemand anders,’ zei Domper kort.
‘Maar nu ben ik er,’ zei Krik.
Domper keek hem verbaasd aan.
‘Ik bedoel, nu kun je met mij praten.’
Domper haalde zijn schouders op. ‘Ik zou niet weten waarover.’
‘Over... over het hek. Waarom ga je elke dag naar het hek?’
‘Mooie wandeling,’ zei Domper zonder op te kijken. ‘Mooi hek.’
‘En wat doe je, als je daar bent?’
‘Dan wandel ik terug.’
‘O...’
Krik dacht na. ‘Weet jij waar Melle is?’
‘Melle,’ mopperde Domper. ‘Hou op over Melle. Ijdeltuit. Borstklopper. Herrieschopper.’
‘Hij zingt heel mooi.’
‘Over zichzelf. En veel te hard.’
Zwijgend liepen ze verder.
Krik wilde weer iets zeggen, maar hij kon niets meer bedenken.
Toen begon hij maar zachtjes te zingen:

*‘Wij gaan naar het hek
en terug,
niet te langzaam
niet te vlug.’*

Domper keek op. ‘Wat is dat voor een liedje?’
‘Een Krikliedje. Net verzonnen.’
‘Krikliedje,’ zei Domper nadenkend.
‘Verzin je vaker Krikliedjes?’
‘Altijd. Dat gaat vanzelf.’
En Krik begon weer:

*‘Wij gaan naar het hek
en terug...’*

Toen hij het drie keer gezongen had, hoorde hij naast zich krakerig brommen:

*‘Niet te langzaam
niet te vlug.’*

Op de maat van het lied stapten ze verder. Bij het hek bleven ze staan.

‘Kijk nou eens,’ zei Domper. ‘We zijn er al.’
‘Het gaat vlugger als je zingt,’ legde Krik uit. Hij draaide zich om en zong:

*‘Wij gaan terug
naar Dompers steen,
voet voor voet
en heen voor heen.’*

Luid zingend marcheerden ze terug naar de steen.
‘Zullen we verder wandelen?’ vroeg Krik.
‘Naar de vijver en terug? Naar de schuur en terug?’
‘Nee,’ pufte Domper. ‘Zo snel heb ik nog nooit gewandeld. Poe.’
Hij ging voor de deur zitten en veegde zijn voorhoofd af.

Krik keek naar de bordjes naast de deur.

‘Dat snap ik niet.’

Domper schrok op. ‘Wat snap je niet?’

‘Die bordjes. Als je voor 12 uur niet mag storen en na 12 uur niet mag storen, dan komt er toch nooit bezoek?’

‘Nooit,’ zei Domper.

‘Maar bezoek is toch gezellig?’

Domper snoof. ‘Nee. Bezoek is kopje thee en hoe gaat het ermee. Opzitten en pootjes geven. Houd ik niet van.’

‘Maar...’ zei Krik. ‘Je hebt nu toch ook bezoek?’

‘O ja?’ Domper keek om zich heen. ‘Wie dan?’

‘Ik! Ik ben toch bij je op bezoek?’

Domper dacht na. ‘Tja. Nou je het zegt. Eigenlijk... Wil je thee?’

‘Graag!’

Domper stond zuchtend op en ging naar binnen.

‘Ik haal nootjes!’ riep Krik hem na. ‘Voor bij de thee.’

Hij klom in zijn boom en pakte nootjes uit de kast.

Toen hij zich omdraaide, zat Melle op een tak. Hij hield een vinger voor zijn snavel.

‘Ssst!’

‘Wat is er?’ fluisterde Krik.

Melle wees naar beneden.

Daar zat Domper, met twee kopjes thee.

‘Suiker?’ kraakte hij. ‘Klein schepje? Alsjeblieft.’ En hij schoof het kopje naar voren.

‘En... bevalt het hier, in de tuin? Of mis je het bos?’

‘Met wie zit hij nou te kletsen?’ fluisterde Melle. ‘Hij denkt geloof ik dat hij bezoek heeft.’

‘Heeft hij ook,’ zei Krik en hij klom snel naar beneden.

‘Hier ben ik weer. En hier zijn de nootjes.’

‘Nootjes?’ vroeg Domper. ‘Ik dacht, dat je naar huis was.’

‘Ik ging even nootjes halen. Dat zei ik toch?’

‘O. Niet gehoord. Hier is je thee.’

‘Hee Domper!’ riep Melle vanaf zijn tak.

‘Met wie zat je darnet te praten?’

‘Ik praatte niet,’ zei Domper zonder op te kijken.

‘Je praatte wel. Praatte je tegen jezelf?’

Domper roerde hard in zijn thee.

‘Het is toch wat,’ zei Melle meewarig.

‘Hardop tegen jezelf praten.’

‘Wat geeft dat nou?’ vroeg Krik. ‘Dat doe ik ook zo vaak.’

‘Ik niet,’ zei Melle. ‘Nooit.’

‘Maar jij zingt liedjes. Dat is toch ook hardop?’

‘Zeg dat wel,’ grinnikte Domper. ‘Heel hardop!’

De waslijn

Krik schommelde op een tak van een boom naast het huis. Hij keek naar beneden en hield op met schommelen. Tussen de boom en de volgende boom was een lijntje gespannen. Een groen lijntje, je zag het bijna niet. Krik klauterde omlaag en trok eraan. 'Dat zit goed vast.' 'Krik!' hoorde hij boven zijn hoofd. Melle kwam aanvliegen en ging op een takje naast hem zitten. 'Ben je hier! Ik heb je overal gezocht. Ik moet je mijn nieuwe lied laten horen.' Krik wees naar de lijn. 'Wat is dit?' 'Waslijn,' legde Melle uit. 'Daar hangen ze natte kleren aan. Maar nu moet je even luisteren.'

Hij haalde diep adem en zong:
*'Als een merel niet kon zingen
was de wereld saai en stil.
Als een merel niet kon zingen
was de wereld kaal en kil.'*

Hij keek opzij. 'Nou? Wat vind je ervan? Is dat een merellied of niet? Een...'

Hij hield op. Krik stond op de waslijn en hield zich vast aan de stam.

'Niet doen!' riep Melle. 'Kom eraf!' Krik hoorde hem niet. Hij liet de stam los en deed zijn armen opzij. Voorzichtig schoof hij een voet naar voren. Maar meteen wankelde hij. 'Oooooo...' en hij viel in het gras. Melle vloog naar hem toe. 'Heb je iets gebroken?' 'Welnee,' grinnikte Krik. 'Eekhoorns kunnen heel goed vallen. Als ik val, dan stuur ik met mijn staart.'

'Jaja,' bromde Melle. 'Tot je op je kop valt. Kom nou maar mee.' 'Nee! Ik wil op dat lijntje lopen. Koorddansen. Eekhoorns kunnen dat.'

Krik klom in de boom en ging weer op de waslijn staan. 'Kijk toch uit!' riep Melle. Snel vloog hij terug naar zijn tak. Krik keek strak naar de lijn en stapte naar voren. 'Het lukt! Het lukt! Kijk maar, het... Oooooo!'

Daar zat hij weer in het gras. 'En nou is het afgelopen,' zei Melle streng. 'Veel te gevaarlijk.'

'Maar ik kan al drie stappen. Dat zag je toch?' En Krik klom weer omhoog. De zijdeur van het huis ging open. De keizerin kwam naar buiten met een blauwe mand vol wasgoed. Ze zette de mand onder de waslijn en hing een handdoek op. Daarnaast een washandje, een nachtpon, en nog meer handdoeken. Toen de

mand leeg was, liep ze terug naar het huis. 'Kijk, daar is een waslijn voor,' zei Melle. 'Voor de was. En niet voor dansende eekhoorns.'

'Maar nu is het makkelijker,' zei Krik. 'Nu kan ik me vasthouden aan de knijpers.'

En voor Melle hem kon tegenhouden, ging hij weer op de waslijn staan. Een stap en nog een stap en nog één... Hij wankelde en greep zich vast aan een knijper. 'Hebbes!'

Hij stapte om de knijper heen en liep voetje voor voetje naar de volgende. 'Ja!' Net op tijd pakte hij hem vast. 'Het gaat! Zie je dat? Zo kan ik het leren.'

'Kom terug!' riep Melle. 'Daar is ze weer!' De keizerin kwam weer met een volle mand het huis uit. Krik voelde zijn knieën knikken. Hij keek om naar de boom. 'Te ver om terug te lopen...'

Hij keek naar de andere boom. 'Nog verder...'

'Spring op de grond!' riep Melle. Maar van beneden kwam een krakende stem: 'Wasdag. Natte lappen in de tuin. Geen gezicht.'

Domper zat in het gras, vlak onder Krik. En de keizerin kwam steeds dichterbij. Krik bukte, pakte de lijn vast en liet zich

zakken. Daar hing hij, tussen een handdoek en een pyjamabroek. Hij hield zijn adem in en gluurde uit zijn ooghoeken naar de keizerin. Die hing neuriënd hemden op. Toen de lijn vol was, liep ze met de lege wasmand weg.

Krik keek naar beneden. ‘Uit de weg!’ riep hij zachtjes.

Maar Domper was nergens meer te zien. Krik klom langs de handdoek omlaag, sprong in het gras en holde naar de boom. De keizerin bleef ineens staan, vlak voor de deur. Met een ruk draaide ze zich om. De was wapperde aan de lijn.

De keizerin wreef over haar ogen. Toen ging ze langzaam naar binnen. ‘Zag je dat?’ riep Krik en hij klauterde naar boven. ‘Zag je, wat ik deed? Ik ging tussen de was hangen en toen zag ze me niet. Slim hè?’

‘Ze zag je wel,’ zei Melle. ‘Maar dat drong pas later tot haar door.’

‘Ze zag me niet! En weet je, waarom ze me niet zag?’

‘Nou?’

‘Ze dacht, dat ik een washandje was!’

‘Een washandje,’ bromde Melle. ‘Schei toch uit. Een rood washandje met een staart, zeker. Waarom sprong je niet gewoon op de grond?’

‘Dat kon niet. Daar zat Domper. Dan was ik boven op zijn hoofd gesprongen.’

‘Melle!’ riep een krakende stem. ‘Melle, waar ben je?’

‘Daar heb je hem,’ zei Melle. Hij liep naar de punt van de tak.

‘Hier ben ik.’

Domper kwam buiten adem aanlopen.

‘Melle! De mensen hebben iets vreselijks gedaan. Krik hangt aan de waslijn!’

Melle schudde zijn hoofd. ‘Nee hoor, die is...’

‘Wel waar. Ik heb het zelf gezien. We moeten hem redden.’

‘Hoi Domper.’ Krik kwam tussen de bladeren vandaan. ‘Ik ben gewoon hier.’

‘O...’ zei Domper. ‘O, gelukkig. Maar ik dacht toch heus... Ik zag toch zelf...’ Hij staaarde naar de waslijn.

‘Maar... maar wat hangt... wat hing daar dán?’

‘Washandje,’ grinnikte Melle.

‘Washandje? Met een staart?’

‘Laat maar,’ zei Krik en hij ging op de waslijn staan.

‘Kijk eens. Ik kan koorddansen.’

‘Niet doen!’ riepen Melle en Domper.

‘Maar ik kan het echt. Kijk maar.’

Krik deed zijn armen opzij, stapte naar voren en zong:

*‘Kom dat zien en zeg het voort
Krik gaat dansen op het koord
Krik danst op de natte was*

Oooo...

Krik zit in het natte gras!’

Spelletje

Krik duikelde om een tak en telde:

‘Eenentwintig, tweeëntwintig, drieëntwintig...’

‘Wat doe jij nou?’ vroeg Melle.

‘Takkieduikelen,’ hijgde Krik.

‘Vierentwintig, vijfentwintig, zesentwintig... Poe. Even zitten.’

Hij ging op de tak zitten en hield zich goed vast.

‘Ik ben duizelig...’

‘Vind je het gek?’ vroeg Melle. ‘Wie doet dat nou?’

‘Alle eekhoorns doen dat. Dat is een spelletje. Doe je mee?’

‘Ik kijk wel uit,’ zei Melle. ‘Een merel doet vliegspelletjes en zingspelletjes, maar geen duikelspelletjes.’ En hij vloog weg. ‘Dan niet.’ Krik keek naar beneden. ‘Zo, de wereld staat weer stil.’

Beneden in de tuin liep Petje. Hij slofte door het gras en schopte tegen een steentje.

‘Verveel je je?’ riep Krik. ‘Dan moet je een spelletje doen. Kijk.’

Hij duikelde weer om de tak. ‘Een, twee, drie, vier...’

Petje keek omhoog en bleef toen stokstijf staan. Met grote ogen staarde hij naar Krik.

‘Zie je hoe goed ik het kan?’ riep Krik.

‘Zestien, zeventien, achttien... Ho! Weer duizelig.’

Hij hees zich op de tak en hield zich vast aan de bladeren.

Petje stond nog steeds te kijken. Toen draaide hij zich om en schreeuwde: ‘We hebben een eekhoorn in de tuin! Kom gauw!’

Staartje rende de tuin in en de keizerin kwam achter haar aan.

‘Waar?’ riep Staartje.

‘Daar,’ wees Petje. ‘Zie je hem? Daar. Op die tak.’

‘Waar dan? O! Ja! Daar zit hij.’

Krik zwaaide.

‘Wat leuk, een eekhoorn in de tuin,’ zei de keizerin. ‘Maar wat gek, dat hij gewoon blijft zitten. Zou hij ziek zijn?’

‘Alleen een beetje duizelig,’ legde Krik uit.

‘Maar het gaat al weer beter.’

‘Hij komt vast uit het bos,’ zei Staartje.

‘Zou hij hier gaan wonen?’

‘Ik woon hier al weken,’ grinnikte Krik. ‘Je moet eens wat vaker naar boven kijken.’

Hij kroop naar achteren en ging achter de bladeren zitten.

‘Hij is weg,’ zei de keizerin.

‘Hij heeft zich verstopt,’ zei Petje. ‘Hij is bang voor ons.’

‘Bang?’ hoonde Krik. ‘Voor jou, zeker!’ en hij maakte een sprong.

Petje sloop om de boom heen. ‘Eekhoorn, eekhoorn, waar zit je?’

‘Hier!’ riep Krik uit de boom van Melle.

‘Daar zit hij!’ riep Staartje. ‘In de boom eraast.’

Krik verstopte zich achter de stam.

‘Niet zo hard praten,’ fluisterde de keizerin.

‘Dan schrikt hij. Als we stil zijn, komt hij misschien terug.’

Het werd heel stil onder de boom.

Krik kwam kijken, wat er aan de hand was.

‘Daar is hij weer!’ juichte Petje.

‘Sst!’ siste Staartje.

Krik gleed aan de achterkant van de stam omlaag en sprong in een struik.

‘Koekoek!’

De struik zwiepte op en neer.

‘Daar zit hij!’ riep de keizerin.

Krik sprong op de grond en holde naar de steen van Domper.

‘Koekoek!’

‘Waar is hij nou?’ vroeg Staartje.

‘Ik zie hem niet meer,’ zei de keizerin.

Krik keek boven de steen uit.

‘Koekoek! Hier zit ik. Hier.’

Maar de mensen keken weer omhoog, naar de bomen.

‘Misschien is hij terug naar het bos,’ zei de keizerin.

‘We gaan in alle bomen kijken, of we hem zien,’ zei Petje en hij trok Staartje mee. De keizerin keek nog één keer omhoog, toen liep ze naar het huis en ging naar binnen.

‘Koekoek,’ zei Krik teleurgesteld.

Hij haalde diep adem en zong zo hard hij kon:

*‘Koekoek
waar ben ik?
Zoek zoek
waar zit Krik?’*

Er knarste een deur en Domper kwam zijn steen uit.

‘Wat nou Koekoek?’ mopperde hij. ‘Wat doe je daar, achter mijn huis?’

‘Hoi Domper. Ik kom niet storen, hoor. Ik doe een spelletje.’

‘Spelletje,’ zei Domper hoofdschuddend. ‘Dom gedoe.’

‘Nietwaar. Juist leuk. Ik was aan het takkieduikelen en...’

‘Aan het wat?’

‘Takkieduikelen. In mijn boom. Kan jij takkieduikelen?’

‘Nee, natuurlijk niet. Een pad duikelt geen tak.’

‘Een merel ook al niet,’ zei Krik. ‘Maar ik wel. En toen zag Petje me en toen deed ik verstoppertje en nu kunnen ze me niet meer vinden.’

‘Mensen zijn dom,’ zei Domper. ‘Die snappen nooit wat.’

Hij draaide zich om. ‘Ga maar ergens anders koekoeken.’

‘Ik ga al.’

Krik klom in zijn boom. Hij ging op zijn oude plekje zitten en duikelde om de tak.

‘Daar is hij weer!’ riep Petje.

‘Hij draait rond!’ zei Staartje.

Krik ging zitten.

‘De boom draait rond,’ klaagde hij. ‘En jullie ook. O, mijn hoofd.’

‘De eekhoorn, de eekhoorn!’ juichten de kinderen.

Melle kwam aanvliegen.

‘Wat hebben die kinderen toch? Wat is er?’

‘Ze hebben ontdekt, dat ik in de tuin woon,’ vertelde Krik. ‘En nu doen we verstoppertje. Wil je meedoen?’

Maar Melle vloog door.

‘Ik heb geen tijd voor spelletjes. Ik heb een lied in mijn hoofd.’

Krik zwaaide naar de kinderen. ‘Koekoek!’ en hij dook weg achter de bladeren.

‘Zie jij hem nog?’ vroeg Staartje.

Petje schudde zijn hoofd. ‘Weg.’

Krik gluurde tussen de bladeren door.

De kinderen hadden zich omgedraaid en liepen langzaam naar huis.

‘Niet weglopen!’ riep Krik. ‘Jullie moeten zoeken.’

Hij ging op het uiteinde van de tak zitten en zong:

*‘Koekoek
koek en ei
zoek zoek
zoek naar mij.’*

Maar de kinderen waren al binnen.

‘Bah,’ zuchtte Krik. ‘Waarom wil er nou niemand een spelletje doen?’

Er ritselde iets, onder de boom.

‘Koekoek,’ zei een krakerige stem. ‘Heb ik nou gewonnen?’

De tekening

Petje zat aan de tuintafel te tekenen. Hij pakte een rood potlood uit de doos, en daarna een zwart potlood en een geel potlood.

‘Kan jij zien wat hij tekent?’ vroeg Krik. ‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Melle. ‘Veel te ver weg.’

Krik ging op zijn tenen op de tak staan, maar zo zag hij ook niets.

‘Wat kan het je schelen,’ bromde Melle. ‘Het zal wel niks bijzonders wezen.’

‘Eéééten!’ hoorden ze.

Petje tekende door.

‘Eéééten!’

‘Ik kom zo,’ riep Petje zonder op te kijken.

De keizerin kwam door de open tuindeur naar buiten.

‘Je komt nu. Nu meteen.’

‘Even mijn tekening afmaken.’

‘Dat doe je straks maar. We gaan nu een boterham eten.’

Petje legde zijn potlood neer en slofte achter de keizerin het huis binnen.

‘En nou wil ik zien, wat hij tekent,’ zei Krik. Hij roetsjte naar beneden, holde over het gras en sprong op de tafel.

‘Ooo!’

‘Wat is er?’ vroeg Melle.

‘Dat zijn wij! Kom eens kijken. Hij heeft ons getekend.’

‘Echt waar?’ Melle vloog naar de tafel.

‘Dat ben ik, ja. Een portret van Melle Merel!’

‘En van Krik,’ zei Krik.

‘Van jou? O ja, er staat ook een eekhoorn bij.’

‘Dat ben ik! Dat zie je toch?’

‘Die jongen kan er wat van,’ zei Melle tevreden. ‘Ik sta er mooi op.’

‘Ik sta er ook mooi op.’

‘Jaja, maar zie je dat geel van mijn snavel?’

En dat zwart van mijn veren? Sprekend!’

‘Wat doen jullie op de tafel?’ kraakte een bekende stem.

Domper stond in het gras.

‘Petje heeft een tekening van ons gemaakt!’ riep Krik. ‘Goed joh!’

‘Van ons?’ vroeg Domper. ‘Laat eens kijken.’

‘Maar jou heeft hij niet...’ begon Melle.

Krik gaf hem een duw. ‘Even wachten, Domper.’

Hij pakte een potlood uit de doos en begon te krassen.

‘Waarom moet ik wachten?’ vroeg Domper.

‘Wat doe je daar?’

‘Er... er ligt iets op de tekening,’ legde Melle uit. ‘En Krik probeert het weg te halen.’

‘Sta ik er mooi op?’ vroeg Domper. ‘Lijkt het?’

Melle keek over Kriks schouder. ‘Tja, wat zal ik zeggen...’
‘Niet mooi?’ vroeg Domper ongerust.
‘Nou kijk...’ zei Melle. ‘Je bent nog niet af, je...’
‘Klaar!’ zei Krik. Hij legde het potlood terug en tilde een punt van het blad op.
‘Help even.’
Melle pakte de andere punt. Samen hielden ze de tekening omhoog, vlakbij de rand van de tafel.
‘Inderdaad,’ kraakte Domper. ‘Dat zijn wij. Maar...’
‘Hij was net aan jou begonnen,’ zei Krik

gauw. ‘Maar toen moest hij eten. Straks maakt hij het af.’
Domper knikte. ‘Maar je kunt nu al zien, dat het een goed portret wordt.’
‘Mijn portret is al goed,’ zei Melle. ‘Het lijkt sprekend.’
‘Het mijne ook!’ riep Krik.
‘Jajaja,’ zei Domper. ‘Maar mijn portret wordt echt bijzonder. Dat zie je zo.’
In het huis werden stoelen verschoven en borden opgestapeld.
Melle keek om. ‘Ze zijn aan het afruimen. Wegwezen!’
Hij legde de tekening neer en vloog weg.

Krik sprong op de grond. ‘Kom, Domper!’
‘Niet zo hard lopen,’ hijgde Domper. ‘Dat kan ik niet bijhouden.’
Petje kwam het huis uit. Hij ging aan de tafel zitten, pakte een potlood en trok de tekening naar zich toe.
‘Hè?’ riep hij. Het potlood viel uit zijn hand.
‘Kom eens! Kom eens kijken!’
De keizerin en Staartje kwamen naar buiten.
‘Wat is er?’
Petje wees naar zijn tekening.
‘Er is iets bijgetekend!’
De keizerin en Staartje bogen zich over de tafel.
‘Ik had de eekhoorn en de merel getekend, maar nu staat er ineens iets bij.’
‘Dat is de pad,’ zei Staartje. ‘Van die grote steen, achter in de tuin.’
‘Heb je dat echt niet zelf gedaan?’ vroeg de keizerin.
‘Nee, eerlijk niet,’ zei Petje. ‘Je hebt mijn tekening toch gezien, darnet?’
‘Maar hoe kan dat dan? Iemand moet dat toch gedaan hebben.’
Staatje wees naar de tekening. ‘Misschien hebben zij het gedaan.’
‘Wie?’ vroeg de keizerin.
‘De dieren. Misschien vonden ze, dat de pad er ook bij moest.’
‘Hoe kan dat nou?’ zei Petje schamper.
‘Dieren kunnen toch niet tekenen?’
‘O nee?’ riep Krik vanaf zijn tak.

‘Toevallig wel!’
‘Ssst,’ zei Melle.
De keizerin keek om zich heen.
‘Misschien is er iemand in de tuin geweest.’
‘Maar die weet toch niet, dat hier een pad in de tuin woont?’ zei Staartje.
Petje wees naar de boom.
‘Kijk, daar zitten ze. De eekhoorn met de merel. Net als darnet, toen ik ze tekende.’
‘Dan hebben zij het gedaan,’ zei Staartje.
‘Dat kan niet anders.’
De keizerin schudde haar hoofd. ‘Ik weet het niet,’ zuchtte ze. ‘Er gebeuren hier wel vaker rare dingen. Soms... soms lijkt het wel, of de tuin betoverd is.’
Krik danste op zijn tak en zong zo hard hij kon:

*‘Al die rare dingen
die dingen die doe ik.
De tuin is niet betoverd
de tuin is bekrikt!’*